

J. Tiesema

Vader, Ik wil

*‘Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij hebt gegeven,
opdat zij Mijn heerlijkheid aanschouwen
die U Mij hebt gegeven.’*

Johannes 17

‘Hoe groot is Uw goed, dat U weggelegd hebt voor wie U vrezen’ (Ps. 31:20).

Er is in de laatste nacht van het leven van onze Heiland op aarde een heerlijk ogenblik geweest, een moment dat uit het volmaakt liefhebbend hart van onze Heer gezegende woorden zijn opgeweld. Het waren woorden tot de Vader, tot Wie de Heere Jezus Zich wendde om Zijn geliefde discipelen aan Hem op te dragen. De Heere Jezus sprak die kostelijke woorden uit ten aanhoren van de Zijnen, met het doel hun blijdschap volkomen te maken, ja, om hun harten te vullen met Zijn blijdschap. Die laatste woorden van de Heer zijn door de eeuwen heen een voortdurende troost geweest voor alle gelovigen, en zij zullen het hart van Gods kinderen versterken tot aan het einde. We vinden ze in het zeventiende hoofdstuk van het Evangelie naar Johannes.

Laten we tot onze bemoediging stilstaan bij enkele van die heerlijke uitlatingen van de Heer. Wat de Heilige Geest ons te horen geeft in Johannes 17 is door de Heere Jezus Zelf uitgesproken tot Zijn Vader, vóórdat Hij aan het kruis voor de zonden had geleden. Toch zegt de Heiland: ‘Ik heb het werk voleindigd, dat U Mij te doen hebt gegeven’. Hij stond gereed om naar de Vader terug te keren, en dat zou Hij ook doen, maar pas nadat Hij al het werk dat Hem door de Vader was opgedragen, had

volbracht. Dan, maar ook alleen dan, zou het mogelijk zijn met vele verlost en voor het aangezicht van de Vader te verschijnen.

Door de dood heen zou Christus, de ware graankorrel, voor God vrucht dragen in de eeuwige behoudenis van verloren zondaren. Als de volmaakt reine en zondeloze Mens kon Hij Zich niet met hen verenigen, zonder hun zonden voor eeuwig weg te doen op het vloekhout van Golgotha. En hoewel het bange lijden aan het hout de Heer nog te wachten stond, toen Hij de laatste nacht met de Zijnen in de toegeruste bovenzaal en in de hof op de Olijfberg doorbracht, zei Hij toch, alsof Hij al achter het kruis stond: 'Ik heb het werk *voleindigd*'. Bij de Zoon van God, bij Wie geen verandering noch schaduw van omkering is, zal de grootste smart en de angst voor het ergste lijden, geen afwijking van de eenmaal ingeslagen weg kunnen bewerken. Die weg van de gehoorzaamheid had Hij betreden met de woorden: 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God'. En deze weg zou Hij tot het einde toe bewandelen, totdat het woord 'Het is volbracht', van Zijn lippen zou komen.

Hoe heerlijk is het dat de Heere Jezus de woorden 'Ik heb het werk *voleindigd*' juist op dat moment heeft uitgesproken. Hij kon zeggen: '*Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd, dat U Mij te doen hebt gegeven*'. Christus heeft de Vader op aarde volmaakt verheerlijkt, zowel in Zijn leven als in Zijn dood. Hij kon de woorden uitspreken tegenover de Vader: 'Vader, het uur is gekomen; verheerlijk uw Zoon' (vs. 1). Welnu, Christus is door de Vader verheerlijkt. 'Door de heerlijkheid van de Vader is Hij uit de doden opgewekt' (Rom. 6:4), en Hij is in de hemel door de Vader 'met eer en heerlijkheid gekroond' (Hebr. 2:9). Als de Zoon van God kon Hij rechtens aanspraak maken op de heerlijkheid, die Hij verlaten had. Hij had die heerlijkheid evenwel *vrijwillig* verlaten uit gehoorzaamheid aan Zijn Vader. Door niets had Hij het recht op die heerlijkheid verloren. In alles had Hij de Vader hier beneden volkomen verheerlijkt, en daarom kon Hij aan het eind van Zijn wandel de woorden uitspreken: '*Verheerlijk Uw Zoon*'.

Maar hoewel Hij krachtens Zijn Persoon aanspraak kon laten gelden op de heerlijkheid die Hij had verlaten, plaatst Hij Zich nu met Zijn werk voor het aangezicht van de Vader. Hij was gekomen om het werk van verlossing en verzoening te volbrengen. Door dat werk kon Hij verloren zondaren met God verzoenen, hen reinigen van alle onreinheid, hen verlossen van de toorn. Ja, door dat werk, door Zijn dood en opstanding, kon Hij diep verloren mensen met Zich verenigen. *Door dat werk alleen!* Dit werk op het kruis was voor God, zoals Hijzelf was – even volmaakt, en even genoegzaam als Zijn Persoon.

Welnu, met dit werk dat Hij voor de Zijnen volbracht, plaatste Hij Zich nu voor Zijn Vader en sprak de woorden: '*Ik heb het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt*

gegeven; en nu verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was' (Joh. 17:4).

Op grond van Zijn werk vroeg de Heere Jezus de Vader Hem te verheerlijken met de heerlijkheid, waarop Hij krachtens Zijn Persoon aanspraak kon maken. *'Voordat de bergen waren verzonken, vóór de heuvels, werd Ik geboren. Hij had de aarde en de velden nog niet gemaakt, evenmin het begin van de stoffes van de wereld' (Spr. 8:25-26).* Dus vóór de schepping bezat Hij die heerlijkheid. Maar nu ontvangt Hij als loon op Zijn werk diezelfde heerlijkheid, en met geen ander doel dan die heerlijkheid te kunnen schenken aan allen die door Zijn werk zouden worden verlost. Wat zegt de Heere Jezus aangaande deze heerlijkheid? *'Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die U Mij hebt gegeven'.* Wat bijzonder! Hoeveel heeft Hij gegeven? Hij geeft Zichzelf, Hij geeft het woord van Zijn Vader, en Hij geeft de heerlijkheid die Hem is geschonken als loon op Zijn werk! Straks geeft Hij de Zijnen een plaats bij Hemzelf, om Zijn heerlijkheid te mogen aanschouwen die de Vader Hem heeft geschonken, omdat Hij Hem heeft liefgehad *'vóór de grondlegging van de wereld' (vs. 24).*

Laat mij nog eenmaal wijzen op Hem, om te zien Wie Hij is – voor de gelovigen zo kostbaar. Vooral als we bedenken wie wij waren. Wij waren Zijn vijanden en hadden geen recht op een deel met Hem in de heerlijkheid; we hadden er zelfs geen interesse in. Voor Zijn Persoon hadden wij oog noch hart. Maar God heeft erbarming gehad! Hij heeft in ondoorgrondelijke goedheid Zijn Zoon gegeven! Zo lief had God de wereld! Een wereld die onder het oordeel lag, en ook wijzelf waren onder de toorn. De toorn van God rustte op de mens, en hij blijft op hem rusten als hij zich niet bekeert. *'Heel het oordeel heeft de Vader aan de Zoon gegeven, opdat allen de Zoon eren' (Joh. 5:22-23).* En Christus zegt hier: *'U hebt Hem (de Zoon) macht gegeven over alle vlees' (vs. 2).* Macht over alle vlees! Laten wij ons vol *ontzag* buigen voor Hem, aan Wie de macht gegeven is door God Zelf over *alle vlees*. Hij, Jezus, heeft macht over ons. Over ons, of wij geloven in Hem of niet. Ons geloof of ongeloof verandert niets aan Zijn macht.

Maar als Hem dus macht gegeven is over alle vlees, ook over ons, waartoe gebruikt Hij dan die macht? Dat horen wij uit Zijn eigen mond: *'opdat alles wat U Hem hebt gegeven, Hij hun eeuwig leven geeft' (vs. 2).* Zo doet Christus. Buigen wij ons vol *aanbidding*, niet alleen vol ontzag en eerbied, maar ook vol aanbidding voor Hem neer, aan Wie macht gegeven is over alle vlees, opdat Hij allen die de Vader Hem heeft gegeven, Hij hun eeuwig leven geeft.

Ons hart is brandend in ons, als we ons oog richten op Jezus! Het eeuwige leven schenkt Hij ons, en dat is de enige, waarachtige God te kennen en te dienen. En wij

kennen Hem niet alleen als de Almachtige, de Schepper van alle dingen, maar als de *Vader*, Die Zijn Zoon heeft gezonden voor verloren zondaars. Wonderbaar heerlijk! Jezus te kennen en door Hem de Vader te kennen, is het hoogste goed!

Maar de Heere Jezus staat in Johannes 17 gereed om heen te gaan. Waar zal Hij nu Zijn geliefden brengen, die Hij moet achterlaten in deze wereld? Hij heeft ze zo lief! Hij heeft hen bewaard. Niet één van hen is verloren gegaan. Waar brengt Hij ze dan, nu Hij naar de Vader zal terugkeren? Wij zien wat de altijd liefdevolle, zorgende Jezus doet. Hij brengt hen op de beste plaats waar Hij hen kan brengen, namelijk aan het hart van Zijn Vader. Hij vraagt niet om hen uit de wereld weg te nemen, maar wel om hen *te bewaren voor de boze; hen te heiligen door de waarheid*. Hij wil hen straks allen tezamen in één ogenblik *wegnemen en in de heerlijkheid brengen*. De Heere Jezus wist dat Hij dit alles vroeg aan Hem Die Zijn kinderen heeft liefgehad, zoals de Vader de Zoon heeft liefgehad (vs. 23). Hij kende de diepte van de liefde in het hart van Zijn Vader, en daarom bracht Hij ons aan dat hart en in de armen van de Vader – ook al moest Hij daarvoor eerst sterven. Het kruis heeft Hij verdragen, de schande veracht, alleen om die vreugde te smaken en arme verloren zondaars door Zijn werk in de hemelse heerlijkheid, in het Vaderhuis te kunnen brengen.

Laten we eindigen met die ontroerend mooie woorden van onze aanbiddelijke Jezus, waaruit al de liefde van Zijn hart ons tegemoet straalt: ‘Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij hebt gegeven, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die U Mij hebt gegeven’.

Hij komt – want o, Zijn brandend hart
Verdraagt geen scheiding meer.
Hij komt, en deelt met u Zijn vreugd,
Zijn heerlijkheid en eer.

Zijn kroon, Zijn eer – 't is alles uw!
O Bruid, wees blij te moe!
Maar meer dan alle heerlijkheid:
Hijzelf behoort u toe!

